

Titel: BOA -Aruba in de wurggreep Door: Rita Zecher Uitgever: Schrijverij Mooi Mens

De auteur is kinder- en jeugdpsychiater, in 2008 krijgt zij de kans om op Aruba haar jeugddroom waar te maken en gaat daar aan de slag. Naarmate Rita zich meer inzet voor seksueel misbruikte kinderen komt ze in aanraking met de politie. Zonder de steun van een sterk team om zich heen voelt zij zich niet meer veilig en keert naar Nederland terug.

Angélique Kersten (auteur en eigenaar van Uitgeverij aquaZZ) schrijft de volgende recensie:

Oh Island in the sun, schrijft Th. Heyman (voorzitter van RAAK) in zijn voorwoord en meteen al klopt mijn hart een paar slagen sneller. Zelf bezocht ik het eiland 3 jaar achter elkaar vanaf 2009 en de volgende trip in 2012 staat weer gepland. Ik hou van het eiland, waar ik overigens niet als toerist in een hotel logeer, maar bij vrienden en hun 4 honden thuis en ben ik ook bekend met de 'ongemakken' die een tropisch eiland kent, zoals: een 'choller' (zwerver) aan je hek, stroomuitval. En ook doe ik daar gewoon mijn was en kook in een overhitte keuken.

Th. Heyman is allesbehalve Aruba-fan, en na lezing van het boek en een persoonlijk onderonsje begrijp ik zijn standpunt. De Arubaanse overheid kent totaal geen verantwoordelijkheidsbesef richting de seksueel misbruikte Arubaanse kinderen. Deze verantwoordelijkheid wordt op de slachtoffers zelf afgewenteld! 'Er smelt iets ranzigs onder de zon', stelt Th. Heyman. En met deze klapper van een zin begon ik aan het boek.

Wat me meteen opviel is dat het verhaal niet alleen over kindermisbruik op Aruba gaat. Ik las over een alleenstaande moeder die haar spullen pakt en op Aruba gaat wonen, met alle ongemakken van dien, die zo'n emigratie met zich meebrengt. Contacten leggen, vergunningen aanvragen, scholen uitzoeken. Ik, als Arubaliefhebster leefde me helemaal in wanneer Rita schrijft over bepaalde plekken, plaatsen en stranden op Aruba. Toch bemerkte ik ook dat waar zij het eiland dor en droog vindt, ik zelf geniet van die natuurvorm, smaken verschillen nu eenmaal.

Het boek blijkt niet enkel een machteloos, politiek gevecht jegens kindermisbruik, het boek is voor een groot deel ook een non-fictie roman en las ik over vriendinnen, mannen, feestjes, en over de honden van Rita en haar vriendin die zich inzet voor Animal Rights Aruba. Over het leed dat sommige honden daar wordt aangedaan en welk lot hen te wachten staat wanneer ze door de 'klep' heen gaan. Ik vond de afwisseling rond het misbruik en de huiselijke dingen een welkom element in BOA. Uiteraard heb ik me ook lopen opwinden. Over de onmacht die Rita gevoeld moet hebben wanneer er niet naar haar en de misbruikte kinderen werd geluisterd. Ik, als misbruikt kind weet maar al te goed hoe fijn het is als men jouw verhaal geloofd. Het boek kan naar mijn idee ook goed gelezen worden door misbruikte, inmiddels volwassen, kinderen die eigenlijk boeken met deze inhoud willen weren. Er worden niet al teveel pijnlijke verhalen in details blootgelegd, waarschijnlijk mede door het beroepsgeheim, maar juist doordat dat niet gedaan is, maakt het het boek sterk.

Oh island in the sun. Tijdens mijn volgende Aruba-trip zal ik met andere ogen kijken naar St. Cruz, waar ik logeer, waar ook blijkt dat generaties lang incest wordt gepleegd. Met BOA gelezen te hebben zie ik Aruba nu ook vanuit een andere hoek en moet helaas concluderen dat dus ook dit idyllische plekje op aarde nare, vuile kanten kent *Er smelt iets ranzigs onder de zon*.